కుక్కచావు

హౌరా వోయే మెయిల్, గంభీరంగా కూసుకుంటూ, ఆ స్టేషన్లో ఆగకుండా, పెద్ద శబ్దం చేసుకుంటూ, శరవేగంతో సాగిపోయింది. అంత వరకూ ఆకుపచ్చ జెండా చూపుతూ నిల్చున్న చిన్న మేష్టారు తన గది వేపు నడుస్తున్నాడు.

ఆ స్టేషను ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదున్న సిమ్మెంటు బెంచీ మీద కూచున్న నారాయణ, సాగిపోయిన రైలుబండికేసే చూస్తూ వుండి పోయాడు కొద్దిక్షణాలు. రైలు కనుచూపుమేర దాటిపోయింది.

భారంగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచాడు నారాయణ. ఆనాటి సంఘటన తర్వాత పరిణామాలు అతడి కళ్ళముందు సినీమా రీళ్ళలా గిర్రున తిరిగినయ్.

రెండేళ్ళ క్రితం—

నారాయణ అదే ప్లాట్‌ఫారం మీద సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ హుందాగా తిరుగుతున్నాడు. అతడికి వుద్యోగమంటూ ఏమీ లేకపోయినా నిత్య జీవితానికి అతడి సరదాలకి సరిపడే దినసరి ఆదాయం వుండేది. ఆ స్టేషను ప్లాట్‌ఫారం మీద తలదాచుకునే అనాథబాలురు, నిరుద్యోగులు, కుంటి, గుడ్డివాళ్ళకు, చిల్లర దొంగతనాలు చేసే వాళ్ళకి, చిరునాయకుడిగా చెలామణి అవుతుండేవాడు. స్టేషను మొత్తం నారాయణంటే అందరికీ భయమే.

నారాయణ మంచి ఒడ్డూ పొడుగూ వుండి మొరటుగా అగుపించినా అధునాతన దుస్తుల్లో ఓ విధమైన హుందాతనం వచ్చేది. అతడి తలిదండ్రులెవరో అతడికే తెలీదు. బుద్ధి తెలిసిందగ్గర్నించీ ఆ స్టేషను ప్లాట్‌ఫారం మీదే వుంటూ వచ్చాడు. యెవరూ వాడి గురించి అనగా విన్లేదు. అయితే, ఓసారి నారాయణ పెద్దరికానికి అసూయపడ్డ కుంటి వెంకడు, వాడిని అవమానించాలని అన్నాడు.

"ఒరేయ్! నారాయణా! నువ్వు మరీ యిరగబడిపోకురా: నీయమ్మ ఎలాంటిదో, నిన్నెలా కన్నదో తెలిస్తే నువ్విలా ఇరగబడిపోవు. పెద్దలంటే గవురవం లేదు. దేవుడు బలమిచ్చాడు గదా అని, ఇన్నూ మిన్నూ గానకుండా మసులుతున్నావు. అది మంచిది కాదురా...." అని

నారాయణ కళ్ళు చింత నిప్పులే అయ్యాయి. మిణుకు మిణుకుమనే లైట్ల కాంతిలో కూడా, వాడి కళ్ళమెరుపు కనిపించిందందరికీ.

"కుంటి ఎదవా, ఏట్రా అన్నావు! మా అమ్మని అలాగంటావురా? అదీ నాఎదుట్నే! ఎంత ధైర్యంరా ఎదవా!" అంటూ వాణ్ణి పచ్చడి చేసి వదిలాడు నారాయణ.

కుంటి వెంకడి గోల వింటూ కూడా అక్కడున్న వాళ్లెవ్వరూ ముందుకొచ్చి నారాయణని అడ్డలేదు. వాళ్ళకి తెలుసు నారాయణ ఎంత దుర్మార్గుడో. కాస్సేపు తర్వాత చంటి మాత్రం మధ్యకొచ్చాడు.

"ఒరే అన్నా! సాలించరా ఇంక. ఆడు సచ్చిపోతాడ్రా. సాలించరా ఆడు సేసిన తప్పుకి తగిన బుద్ధి సెప్పినావుకదా సాల్లేరా" అంటూ బ్రతిమలాడే ధోరణిలోనే వారించాడు.

చంటి అంటే నారాయణకి అభిమానం ఎక్కువ. వాళ్ళిద్దరి

వయస్సుల్లో వ్యత్యాసం వున్నా సమాన వయస్కుల్లానే మసలుతూ వుంటారు. చంటికి పదునైన మెదడుందని నారాయణకి తెలుసు. అందు కనే నారాయణ కుడిభుజంగా వుంటాడు.

ఆ స్టేషన్లో జరిగే దొంగతనాల్లోనూ, రైళ్ళల్లో అప్పుడప్పుడూ జరిగే దొంగతనాల్లోనూ నారాయణ బృందానికి ప్రమేయం వుంటుందని అందరికీ తెలుసు. అయితేనేం! ఎవ్వరూ బైటపెట్టరు. పోలీసువాళ్ళు కలిగించుకోరు. వాళ్ళని ఎలా మౌనంగా వుంచాలో నారాయణకి తెలుసు మరి? వీటన్నింటి వెనుక బ్రెయిన్ చంటిదే. అందుకే చంటిమాట అలక్ష్యం చెయ్యడు నారాయణ.

కుంటి వెంకణ్ణి వదిలేసి, కాలుతో ఒక్క తాపుతన్నాడు.

"దొంగనాయాల. మళ్లీ ఎప్పుడన్నా అలా అన్నావా చూడు ఏం సేస్తానో నీ ప్రాణం తీస్తాను...." క్రోధంతో అన్నాడు నారాయణ.

కుంటి వెంకడు ఏడుస్తూనే వున్నాడు. వాడి ముక్కులోంచి రక్తం స్రవిస్తోంది. అది తుడుచుకుంటూ, "ఒరేయ్ నారిగా? బగవంతుడున్నాడ్రా, కుంటోణ్ణని నన్ను ఇలా పచ్చడి సేసినావుగదరా, నువ్వు మాతరం సుకపడిపోవు ...సివరికి కుక్కసావు సత్తావు....ఇది నా సాపంరా...." రుద్దస్వరంతో అన్నాడు వెంకడు.

"ఏట్రా పేల్తున్నావు కుంటి ఎదవా!" అంటూ మళ్ళీ మీదికి రాబోయాడు నారాయణ.

చంటి మధ్యకొచ్చి నారాయణని వెనక్కి తీసుకుపోయాడు.

ఆ రాత్రి గుండెలో నెప్పివచ్చి వెంకడు మరణించాడు. తెల్లవారి లేచి సూస్తే వాడి శవం కనిపించింది.

అప్పుడూ పశ్చాత్తాప పడలేదు నారాయణ. మిగిలిన వాళ్ళెవరూ నారాయణని పల్లెత్తు మాట అనలేదు.

ఆ సంఘటన తర్వాత నారాయణంటే మరింత భయం అధిక మయ్యింది అక్కడి వారికి.

అటువంటి రోజుల్లో ఓ రోజు హౌరా మెయిల్ అనుకోకుండా ఆగిపోయిందా స్టేషన్లో. ఓ టిక్కెట్ ఎగ్జామినర్ యౌవ్వనంలో ఉన్న ఓ అమ్మాయిని బూతులు తిడుతూ, కంపార్టుమెంటులోంచి దింపేశాడు

టిక్కెట్టు లేదని. అంతలో బండి కదిలిపోయింది. వెళ్ళిపోతున్న రైలుకేసి కళ్ళప్పగించి చూస్తూ వుండిపోయిందామె. బండి వెళ్ళిపోయాక, ఆమె చీర చెంగుతో కళ్ళొత్తుకోవడం, సిమ్మెంటు బెంచీమీద కూచున్న నారాయణ చూశాడు. ఎంతయినా అతడూ మనిషే అతడికీ ఏకోశానో మానవత్వం లేకపోలేదు. అందునా ఇబ్బందిన పడిన శాస్త్రీ యౌవనంలో ఉన్న ఓ అమ్మాయి. ఏ మగాడికయినా జాలిపుట్టేస్తుంది.

మెల్లగా లేచి ఆమె దగ్గరికి నడిచాడు సిగరెట్ సుతారంగా కాల్చుకుంటూనే. ఆమె బెరుకు చూపులు చూస్తోంది. ఆమె చేతిలో ఓ చిన్న సంచి తప్పించి మరేంలేదు. మాసిన చీర, సంస్కారం లేని జుత్తు. చామన ఛాయతో ఉన్నా, మట్టితో నిండిన వొళ్ళు ...ఇదంతా చూశాక, ఆమె ఏ స్థాయికి చెందినదో గ్రహించేశాడు నారాయణ క్షణంలో. అయినా సరే ఆమె యౌవనం ఒంపులు ప్రదర్శిస్తూ కళ్ళు చెదరగొట్టింది. తొలిచూపులోనే నారాయణుని ఆకర్షించేసిందామె.

"ఎక్కడికెళ్ళాల!" హుందాగానే ప్రశ్నించాడు నారాయణ.

ఉలిక్కిపడినట్టయిందామె. లోతుకు పోయున్న ఆ కళ్ళల్లో బెదురు స్పష్టంగా కనిపించింది నారాయణకి. "భయపడమాక, సెప్పు" యీసారి మామూలు ధోరణిలో సౌమ్యంగా అడిగాడు.

"ఇజయనగరం...." బితుగ్గానే చెప్పింది.

"అక్కడెవరైనా మీ వోళ్ళున్నారా!"

లేరన్నట్టు తలూపింది.

"మరెందుకయితే!"

అడుక్కోడానికి.

నారాయణకి, ఆమె పరిస్థితి ఆమె ఏకోవకి చెందిన వ్యక్తో పూర్తిగా అర్థమైపోయింది.

"ఇక్కడెందుకు దిగిపోనావు!"

"నాను దిగలే. టి.టి. బాబు దింపేసినాడు. ఎంత బతిమలాడినా వప్పుకోనేదు."

"ఇక్కడుండి పోతావా! ముష్టెత్తుకోడానికేపూరైతేనేటి? ఏటంటా!"

ఆమెకేసి పరిశీలనగా చూస్తూ అన్నాడు. ఆమె ఏం సమాధానం చెబుతుందో నన్న ఆతృత, ఆసక్తి అతడ్ని కంగారు పెట్టినయ్.

ఆమె చప్పున జవాబు చెప్పలేదు. కాని నారాయణ కేసి నిస్సహాయంగా చూసింది. "సెప్పు మరి! నన్ను నా వాలకం సూసి నానేదో ఉద్యోగం సేస్తున్నానని అనుకోమాక. నాకు స్టేషనే ఇల్లు. నీలాంటోల్లందరూ నావోళ్ళే. అదిగో అటు సూడు దూరంగా ఆ రైలు కమ్ముల పక్కన గుడిసెలగుపిస్తన్నయ్ కదా.... అవి మావే. అవసరమొస్తే, అక్కడకెల్లిపోతుంటాం." అంటూ దూరంలో వున్న గుడిసెల్ని చూపించాడు.

ఆమె అటుకేసి చూసింది. స్టేషనుకి దగ్గర్లోనే ఉన్నాయ్. ఆమె ఆవలించింది. నారాయణ ఆమెకీ నచ్చాడు. అతడి వాలకం చూస్తుంటే చొరవున్న మనిషిలానే తోచిందామెకి. ఎక్కడికెళ్ళినా తనకాశ్రయం ఏముంది! అసరా ఏముందని! ..ఓ నిర్ణయానికి కొచ్చేసింది.

"ఉండిపోతా!...." అంది అతడి కళ్ళలోకే చూస్తూ.

నారాయణ మహదానంద పడ్డాడు. "నీ పేరేమిటి!"

"కనకం."

"నీకు తగిన పేరే పెట్టార్లే మీ అమ్మా నాన్నా." చిన్నగా మందహాసం చేస్తూ అన్నాడు నారాయణ.

"ఆల్లెప్పుడో సచ్చినారు...."

"పోన్లే నాకు ఏవురూ నేరులే. ఎల్లి ఆ పంపు దగ్గర మొహం కడుక్కోనిరా....టీ తాగుదువుగాని."

కనకం పంపువేపు నడిచింది. ఆమె మెదడు నిండా ఆలోచనలే. గతించిన రోజులు గుర్తుకొచ్చి మనసుని బాధపెట్టినా వాటిని మర్చిపోయి ఇక్కడ సుఖంగా బ్రతగ్గలనన్న నమ్మకం, విశ్వాసం, ఆమెలో ఏర్పడ్డాయి. నారాయణ మంచితనానికి మురిసిపోయింది. అటువంటి వాళ్ళెంత మందుంటారు! అనుకుంది. పంపుదగ్గర మొహం కడుక్కొని చీర చెంగుతో తుడుచుకుంది.

నారాయణ ఆమెకేసే చూస్తున్నాడు.

ఆమె దగ్గరికొచ్చాక మళ్ళీ పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమె మొహంలో తేట కనిపించింది. అందంగానే ఉంటుందే అనుకున్నాడు మనసులో.

"పద టీ తాగుదాం...." అంటూ టీ దుకాణం కేసి నడిచాడు నారాయణ. రెండు టీలు తీసుకుని ఒకటామెకిచ్చి, మరొకటి తను తీసుకున్నాడు.

"ఏవిట్రోయ్ నారాయణా మా హుషారుగా ఉన్నావీ వేళ! కొత్త పిట్టలా వుందే....!" టీ దుకాణం యజమాని చంద్రంబాబు చిరునవ్వుతో ప్రశ్నించాడు.

నారాయణ కోపం తెచ్చుకోలేదు పైగా ఓ మందహాసం చేశాడు.

"మీకెందుకండీ అయిన్నీను. మీ వయస్సు గుర్తుంచుకున్నారా!...." చిన్న చురక తగిలించాడు.

అంతే చంద్రంబాబు మరి మాట్లాడలేదు.

అలా పరిచయమైన కనకం, నారాయణ జీవితంలో భాగస్వామిగా మారిపోయింది.

* * *

కనకం జీవిత విధానమే మారింది. ఆమెను ముష్టికి పంపడానికి మనస్కరించడంలేదు. నారాయణ గుడిసెలోనే కాపురం పెట్టాడు.

కనకం తన అదృష్టానికి సంబరపడిపోయింది. ఇటువంటి అవకాశం తన జీవితంలో వస్తుందని ఆమె ఏనాడూ వూహించలేదు. అంతా కాకతాళీయంగా జరిగిపోయింది. వాళ్ళిద్దరి జీవితం మూడు పువ్వులూ ఆరు కాయలుగా పరిడవిల్లుతోంది.

* * *

ఎవరి జీవితంలో ఎటువంటి పరిణామం వస్తుందో, ఎవరూ వూహించలేరు. అది మానవ సహజం.

ప్రక్క స్టేషన్‌కి ఎప్పుడన్నా వెళ్తే తిరిగి వచ్చినప్పుడు నడుస్తున్న రైల్లోంచి నేర్పుగా దిగడం నారాయణకి అలవాటే. ఆ రోజు కూడా నడుస్తోన్న రైల్లోంచి నిబ్బరంగా దిగేద్దాం అనుకున్న నారాయణ దిగాడు గాని కాలుజారి ప్లాట్‌ఫారమ్‌కీ, రైలుకీ మధ్యగల స్థలంలో పడిపోయాడు. ఫలితంగా ఒంటినిండా దెబ్బలు తగిలి ఓ కాలు తెగిపోయింది. అతడి

జీవితంలో యిదో మలుపయ్యింది. ఆర్నెల్లు గవర్నమెంటు హాస్పిటల్లో వుండి కఱ్ఱకాలుతో తిరిగివచ్చాడు.

కనకం కన్న కలలన్నీ కరిగిపోయాయి. ఆమె ఆశలన్నీ మట్టి గలిశాయి.

తను హాస్పిటల్లో వున్న ఆర్నెల్లూ, చంటి తననీ, కనకంనీ పోషిస్తూ వచ్చాడు. తనకి కాలుపోవడం మిగిలిన కుర్రాళ్ళకీ, ముష్టివాళ్ళకీ ఆనందంగా వుందేమో తెలీదుగాని, ఇప్పుడు తనని చూసి వాళ్ళు మునుపటిలా భయపడ్డంలేదు....అవన్నీ తల్చుకుంటుంటే నారాయణకి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయ్యింది. 'బగమంతుడెంత అన్నేయం జేసినాడు! నన్నే నమ్ముకుని, నా ఆసరా మీదే ఈ వూళ్ళోనే ఉండిపోయింది కనకం. దాని అచ్చటా ముచ్చటా ఇంకెట్టా తీరుతాయి. దాన్ని ఇంకేం సుఖపెట్టగల్డు తను! ఈల్లంతా ఇంక తన మాటింటారా? తను ఎంకడిలా అవిటోడయ్యాడు వాళ్ళికి యెదురు తిరగరూ! చంటి మాతరం తనంటే అభిమానంగానే సూస్తున్నాడు. అదే నేకపోతే, తనేమైపోను....! యిలా తనలో తనే ఆలోచిస్తుంటే ఆనాడు వెంకడన్న మాటలు, నారాయణ చెవుల్లో గింగురు పెట్టినయ్. 'అడిచ్చిన శాపమే తననీ విధంగా సేసిందేమో' అన్న అనుమానం రాకపోలేదు నారాయణకి. క్రమంగా జీవితం మీద విరక్తి పుడుతోంది వాడికి.

మెల్లగా లేచాడు. గుడెసె కేసి దారితీశాడు. కాస్సేపు కనకంతో కబుర్లు చెప్పుకూర్చోవాలనిపించింది నారాయణకి.

గుడిసె దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి నవ్వులు వినిపించినాయి నారాయణకి, ఆ మగనవ్వు చంటిదే. కనకం చంటి నవ్వుకుంటూ పరిహాసాలాడుకుంటున్నారు.

గుమ్మం దగ్గరే వాళ్ళకి కనిపించకండా నిల్చుని, అంతా వినాలనుకున్నాడు నారాయణ.

"దేవుడు మా నారాయణన్నకి అన్నేయం సేసినాడు కనకం. నేకుంటే ఆడీ స్టేషన్లో మారాజే కదా? ఇప్పుడాడి మాటకి ఎవుడూ నెక్క సెయ్యటంలే: నా బయం మీద ఆళ్ళంతా అణిగి ఉన్నారుగాని, నేకుంటే అడ్ని ఆడిపోసుకుందురు. పాపం, నీగురించే ఆడు బెంగపెట్టుకుంటన్నాడు."

"ఏం సేత్తాంలే సంటీ, ఎవురు సేసుకున్నది అల్లు అనుబగించ వల్సిందే గదా? నారాయణ శానా మంచోడు. అది నాకూ తెలుసును. కాని, ఇప్పుడెందుకూ పనికిరాడు రోజులు గడవాలంటే ఆదాయం వుండాలా మరి. ఎట్టా సంపాదిస్తాడంటా! ఎన్నాళ్ళని నీమీద ఆధారపడతాం సెప్పు. ముష్టెత్తడానికి నామూషి కాదా!" అంది కనకం.

"కాదా మరి ఇంకేదేనా వూరెల్లి ముష్టెత్తొచ్చుగాని ఈ వూళ్ళో మారాజునా బతికినోడు ఆ పన్జెయ్యనేడు కదా?
ఆ ఇసయంలో ఆడి మనసు నొప్పించకు. నానున్నానుకదా....మీ ఇద్దరికీ తిండి పెడతాలే...." హామీ ఇచ్చాడు చంటి.

"నువ్వెంత మంచోడివి సంటీ" చంటివాళ్ళో వాలిపోయింది కనకం.

"నువ్వెంత అందంగా ఉంటావో నీకు తెలుసా కనకం? అబ్బ వరిణించలేమనుకో!" అమె బుగ్గల్ని గిల్లుతూ అన్నాడు చంటి.

"నారాయణ కూడా అదే అంటుంటాడు" సిగ్గుపడిపోయింది కనకం.

ఆ దృశ్యాన్ని బైట్నుంచి మరి చూళ్ళేకపోయాడు నారాయణ. ఓ పక్క వల్లమాలిన కోపం వస్తున్నా తన అసహాయతనీ, అశక్తినీ గుర్తుకు తెచ్చుకుని చంకలోని వూత కర్రకేసి నిస్సహాయంగా చూసి తనలోని కోపాగ్ని బలవంతంగా అణిచేసుకున్నాడు. పెదాలు గట్టిగ బిగబట్టాడు. నిరర్ధకమైన తన బ్రతుక్కి అర్థం లేదనుకున్నాడు. తను బ్రతుకుండి యెవర్ని వుద్ధరించాలో బోధపడలేదు. ఇంకా యిలానే బ్రతికి వుంటే అందరి యీసడింపులు యెత్తి పొడుపులు, యెదిరింపులు చవి చూడాలి. తాను తప్పుకుంటే కనీసం కనకం అయినా చంటితో సుఖంగా బ్రతుకుతుంది. తనంటే చంటికి యెంత అభిమానం వుందింకా? ఎంత గౌరవం? అటువంటి వాడు సుఖంగా వుండాలని కోరుకోవడమే తన కిప్పుడు కర్తవ్యం, తనని నమ్ముకున్న కనకం తన దగ్గరింకేం సుఖపడుతుంది? దానికి తన నీడన అన్నీ కష్టాలే! ఛీ: ఛీ! యీ యెదవ బతుకు వద్దు మరి: ఏనాడైతే బండికింద పడ్డానో, అప్పుడే సచ్చినా బాగుండేది.... అని అనుకుంటున్నంతలో దూరంలో రైలు కూత వినిపించింది నారాయణకి. ఓ గట్టి నిర్ణయానికొచ్చి అక్కణ్ణించి కదిలాడు మెల్లగా మనసులో గుడిసెలో వున్న యిద్దర్నీ దీవిస్తూ.

రైలు పట్టాలకేసి నడుస్తున్నాడు నారాయణ.

రైలు కూత విని, స్టేషనుకి వెళ్ళాలన్న ఆతృతతో బైటికొచ్చాడు చంటి. అతడి దృష్టి రైలు పట్టాలకు దగ్గరవుతున్న నారాయణమీద పడింది.

"కనకం! కొంప మునిగింది...." అన్నాడు గట్టిగా.

"ఏమయ్యింది సంటీ" ఆత్రంగా బైటికొచ్చి అంది కనకం.

"నారాయణ వచ్చి మనిద్దర్నీ గుడిసెలో సూసినాడు గామోసు, అది మనసిరిగి పోయుంటాది. అందుకే పాణం తీసుకోడానికి పట్టాలకేసి పోతన్నాడు. నాను తీసుకొస్తానుండు." అంటూ పరుగున వెళ్ళాడు కేకలేసుకుంటూ.

"నారాయణన్నా ఆగు.... అంత పని సెయ్యకు నా మాటిను."

నారాయణ పట్టాలమీద నుంచున్నాడు. కాస్త దూరంలో రైలుంది.

"సంటీ! మీ యిద్దరూ సుఖంగా బతకండి." అంటూ ఇంజను ముందు పడిపోయాడు అంతే!

"నారాయణా!" చంటి రుద్ధస్వరం, పరిసరాల్లో మార్మోగింది.

కనకం కళ్ళు మూసుకుంటూ బావురుమంటూ కుప్పలా కూలి పోయింది గుడిసె ముందు.

రైలాగింది.

రైల్వే సిబ్బంది వచ్చారు, చంటి ఆ దృశ్యాన్ని చూళ్ళేక పోయాడు. తర్వాత విధులకు అతడే పూనుకున్నాడు. ఆరోజు కుంటి ఎంకడన్న మాటలు చంటికి గుర్తొచ్చినయ్. ఔను. ఇది అతడి శాపమే! అనుకున్నాడు మనసులో.

* ఆంధ్రభూమి సచిత్ర వారపత్రిక, 3-1-1985 *